

Ako Špunt vypátral zlodēja

Dedo Medo žil v menšom meste, sám v malom domčeku aj so svojimi troma psami. Ondrejovi nikdy nešlo do hlavy, prečo mu mama stále vravela, že pes do bytu nepatrí, a dedo ich mal hneď tri. Mal síce aj malú záhradu, no psy boli väčšinu času s dedom v kuchyni. Mama hovorievala, že dedo nikoho iného nemá, preto s nimi môže chodiť každých pár hodín von na dlhé prechádzky. Mali svoju obľúbenú trasu okolo rieky: na jednom brehu bolo sídlisko s panelákmi, ihriskami, smetiakmi, deťmi a ďalšími psami, a keď prešli cez most, na druhej strane bol celkom iný svet. Lesík, jazdiareň so stajňou plnou koní a malá veterinárna nemocnica, v ktorej bolo vo výbehoch často vídať ovečky, kravy alebo prasiatka.

„Vitaj, šuhajko!“ Keď vlak po nekonečnej ceste zastavil, dedo Medo Ondreja vystískal tak, až bolo počuť, ako mu praskajú kostičky. Nemecký ovčiak poslušne čakal, kým sa tí dvaja zvitajú, no pudlíky sa po ňom driapali, akoby mu chceli vyskočiť na hlavu. Kňučali a pišťali, olizovali mu kolená a nos, vlastne ho tým svojím psím spôsobom pusinkovali celého od hlavy až po päty. Ondrej nevedel, koho má objímať skôr.

„Ahojte, Lily, Oto, aj ty Džena. Dedo Medo, taký som rád, že som konečne tu! Už som si myslel, že sa sem ten vlak nikdy nedostane!“

Lily a Oto, to sú pudlíky. Lily je zo všetkých najmenšia a je to Otova mama. Oba sú pojašené, vrtké a hnedé ako nugátová čokoláda, s očami farby tmavožltého jantáru. Mama často hovoríeva, že majú pohľad ako jašteričky. Džena, to je nemecký ovčiak. Čierna ako uhoľ, poslušná a mierna na tých, ktorí sú mierni na ňu. No ak treba, vie aj zaštekáť, že sa až okenice trasú. A keď vycerí svoje zubiská, ušiel by pred ňou aj najhorší kriminálnik. A hoci je Džena zo všetkých najväčšia, hlavné slovo v tejto psej svorke má vždy drobná Lily, pretože je najstaršia. Zato deda Meda poslúchajú všetky tri na jediné slovo.

Keď prišli domov a dedo dal obed na stôl, Ondrej sa nevedel dočkať, kedy pôjdu na prvú spoločnú prechádzku.

Dedo Medo sa však medzi sústami na chlapca veľmi vážne pozrel a hlbokým hlasom sa ho opýtal:

„Ešte stále by si chcel mať svojho vlastného psa?“

„A ešte ako! Ty pre mňa nejakého máš?“

„Mám-nemám. Chcem sa hlavne presvedčiť, či to myslíš naozaj vážne.“

„Myslím, dedo, myslím!“ Ondrej prestal jesť polievku, lyžica cinkla o tanier a mokrá sa zošuchla na čistý obrus. Od vzrušenia vyliezol na stoličku a vystrel ruky k dedovi, aby ho objal. Potajomky sa však naťahoval a obzeral po kuchyni, či niekde neuvidí ešte jedného psa, šteniatko s veľkou mašľou okolo krku, ktoré pred ním dedo Medo kdesi šikovne ukryl a teraz mu ho chcel konečne podarovať. Lenže nič také tam nebolo. Ondrej netušil, čo si to dedo na neho nachystal.

„Ajajaj, pozri sa, čo si porobil,“ zložil dedo chlapca späť na stoličku a krútiac hlavou sa dal do prania zašpineného obrusu.

„Prečo vlastne toho psa tak veľmi chceš?“ volal dedo od tečúcej vody.

Aj Ondrej pridal hlas a pomedzi plné lyžice teplej polievky s rezancami pomaly vyberal slová:

„Vieš, dedo... som najmenší z triedy... keby som mal nejakého veľkého psa, spolužiaci by ma brali vážne, nemusel by som stále umývať tabuľu...“

Dedo zavrel vodovodný kohútik a na chvíľu sa zamyslel. Ondrej prestal jesť a pozeral na deda.